

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **A. D.**, bývajúceho v S., zastúpeného JUDr. V. Č., advokátkou v M., proti odporcom **1/ J. D.**, bývajúcemu v S., **2/ O.**, oboch zastúpených JUDr. J. P., advokátom v M., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 7 C 161/2005, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. apríla 2010 sp.zn. 5 Co 86/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcom 1/, 2/ trovy dovolacieho konania v sume 69,91 € do troch dní do rúk alebo na účet JUDr. J. P..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom (v poradí prvým) zo 16. januára 2007 č.k. 7 C 161/2005-154 návrh navrhovateľa zamietol. Navrhovateľa zaviazal uhradiť na účet právneho zástupcu odporcu 1/ trovy konania v sume 17 437,-- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa rozhodnutie vo veci samej odôvodnil poukazom na vykonané dokazovanie, na základe ktorého dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. Uviedol, že samotné dlhodobé užívanie nehnuteľnosti automaticky nezakladá vznik vlastníckeho práva. V predmetnej veci bolo potrebné skúmať, či došlo k nadobudnutiu vlastníctva reálnym rozdelením nehnuteľnosti dohodou, nakoľko táto nehnuteľnosť bola v pozemkovej knihe zapísaná na viacerých spoluvlastníkov. Podľa navrhovateľa v minulosti došlo ešte za účinnosti uhorského práva k takejto reálnej del'be dohodou spoluvlastníkov, avšak reálnu del'bu v konaní nepreukázal. Ďalej nepreukázal žiadnu dohodu o reálnej del'be pozemkovo-knižných spoluvlastníkov, ani kedy sa

spoluvlastníci dohodli a akým spôsobom. Súd prvého stupňa poukázal na to, že ak by mala byť dohoda platná, museli by byť jej účastníci všetci spoluvlastníci a súhlasiť s ňou, čo i len konkludentne. Keby v minulosti bola takáto dohoda, bolo by logické, že by riešila aj zvyšnú časť nehnuteľnosti, teda jej reálne delenie aj medzi ostatných spoluvlastníkov, čo však taktiež nebolo preukázané. Navrhovateľ vo svojich tvrdeniach uvádzal „dohodu“ príbuzných, jeho právnych predchodcov. Nezmieňoval sa o pozemkovo-knižných spoluvlastníkoch predmetnej parcely, ktorí neboli v príbuzenskom vzťahu s jeho právnymi predchodcami, ktorí by tiež museli byť účastníkmi tejto dohody. Správnosť záveru prvostupňového súdu o zamietnutí návrhu potvrdzoval aj nepomer veľkosti podielu právnej predchodkyne navrhovateľa v predmetnej nehnuteľnosti a výmery, ktorej sa domáhal navrhovateľ. Keďže navrhovateľ v konaní uvádzal titul nadobudnutia vlastníctva vydržanie, tým sám fakticky poprel existenciu nadobudnutia vlastníctva parcely na základe reálnej del'by. Súd prvého stupňa mal za to, že navrhovateľ, resp. jeho právní predchodcovia nemohli vydržať niečo, čo im už vlastnícky patrilo. O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Žiline uznesením (v poradí prvým) z 29. novembra 2007 sp.zn. 5 Co 111/2007 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci a nevykonal potrebné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností. V odôvodnení svojho rozhodnutia nevyvrátil tvrdenia navrhovateľa, nepoukázal na dôkazy, ktoré by tvrdenia navrhovateľa vyvrátili. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za nezrozumiteľné.

Okresný súd Martin rozsudkom (v poradí druhým) z 15. mája 2008 č.k. 7 C 161/2005-205 určil, že kúpna zmluva uzavretá medzi odporcom 1/ a odporcom 2/ zo 7. januára 2005, ktorej vklad bol povolený pod V. dňa 8. apríla 2005 v časti parcely č. KN .X. vo výmere X. m² je neplatná. Ďalej určil, že výlučným vlastníkom parcely č. KN X. vo výmere X. m², parcely č. KN X. vo výmere X. m² a parcely č. KN X. vo výmere X. m² tak, ako sú zakreslené v geometrickom pláne č. X. z 25. októbra 2006, vyhotovenom Ing. Ľ. R., G., a úradne overenom Správou katastra M. z 30. novembra 2006 pod č. X., ktorý je súčasťou rozsudku, je navrhovateľ A. D., narodený X., bytom S.. Odporcov 1/, 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne uhradiť na účet právnej zástupkyne navrhovateľa trovy konania navrhovateľa v sume 19 342,-- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že po doplnení dokazovania a opätovnom jeho vyhodnotení, nakoľko nebolo vyvrátené tvrdenie

navrhovateľa, ako to uviedol vo svojom zrušujúcom uznesení odvolací súd, teda navrhovateľ preukázal dohodu spoluvlastníkov o reálnej del'be, pretože táto dohoda vyplýva zo skutočnej držby a užívania po jej uskutočnení, ku ktorej mohlo dôjsť najskôr v roku 1915, keď sa stará matka Z. D., rod. C. stala podielovou spoluvlastníčkou parcely č. PKN X. a užívali z tejto parcely na základe dohody tú časť, ktorá sa nachádzala za domom jej otca a neskôr brata A. C.. Na tejto časti parcely č. PKN X. postavili so starým otcom sypáreň a túto časť parcely používali aj právni predchodcovia svedka K. a J. D. Z.. Konkrétny obsah tejto ústnej dohody nebolo možné detailne preukázať, lebo účastníci už nežijú. Predmetnú dohodu pôvodní spoluvlastníci, ako aj ich právni nástupcovia rešpektovali a teda boli splnené aj základné podmienky pre vydržanie podľa § 134 Občianskeho zákonníka aj čo do zákonnej desaťročnej lehoty ako aj to, že držba bola dobromyseľná lebo navrhovateľ (ako aj jeho právni predchodcovia) bol presvedčený vzhľadom na všetky okolnosti, že mu pozemok vlastnícky patrí tak, ako je oplotený, ako ho aj užívali jeho právni predchodcovia. Súd prvého stupňa ďalej rozhodol o čiastočnej neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi odporcami podľa § 41 Občianskeho zákonníka časť odpredanej parcely KN č. X. vo výmere X. m² nemohla byť predmetom kúpnej zmluvy medzi odporcami, lebo vlastnícky patrila navrhovateľovi. Uviedol, že v tejto časti bola neplatná v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že na určení neplatnosti uvedenej zmluvy mal navrhovateľ nepochybne právny záujem. O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie odporcov 1/ a 2/ Krajský súd v Žiline uznesením (v poradí druhým) z 29. apríla 2009 sp.zn. 5 Co 268/2008 zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav a nepostupoval v súlade s intenciami uvedenými v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu. Poukázal na to, že rozsudok súdu prvého stupňa je nezrozumiteľný a nepreskúmateľný pre nedostatok odôvodnenia.

Okresný súd Martin rozsudkom (v poradí tretím) z 11. novembra 2009 č.k. 7 C 161/2005-257 zamietol návrh navrhovateľa o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Navrhovateľ zaviazal nahradiť odporcom 1/ a 2/ trovy konania v sume 1 247, 31 € na účet ich právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvého stupňa rozhodnutie vo veci samej odôvodnil poukazom na vykonané dokazovanie, na základe ktorého dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno. Uviedol, že samotné dlhodobé užívanie nehnuteľnosti automaticky nezakladá vznik vlastníckeho práva.

V predmetnej veci bolo potrebné skúmať, či došlo k nadobudnutiu vlastníctva reálnym rozdelením nehnuteľnosti dohodou, nakoľko táto nehnuteľnosť bola v pozemkovej knihe zapísaná na viacerých spoluvlastníkov. Podľa navrhovateľa v minulosti došlo ešte za účinnosti uhorského práva k takejto reálnej deľbe dohodou spoluvlastníkov avšak reálnu deľbu v konaní nepreukázal. Ďalej nepreukázal: žiadnu dohodu o reálnej deľbe pozemkovo-knižných spoluvlastníkov, kedy sa spoluvlastníci dohodli a akým spôsobom. Súd prvého stupňa poukázal na to, že ak by mala byť dohoda platná, museli by byť jej účastníci všetci spoluvlastníci a súhlasiť s ňou, čo i len konkludentne. Keby v minulosti bola takáto dohoda, bolo by logické, že by riešila aj zvyšnú časť nehnuteľnosti, teda jej reálne delenie aj medzi ostatných spoluvlastníkov, čo však taktiež nebolo preukázané. Navrhovateľ vo svojich tvrdeniach uvádzal „dohodu“ príbuzných, jeho právnych predchodcov. Nezmiňoval sa o pozemkovo-knižných spoluvlastníkoch predmetnej parcely, ktorí neboli v príbuzenskom vzťahu s jeho právnymi predchodcami, ktorí by tiež museli byť účastníkmi tejto dohody. Správnosť záveru prvostupňového súdu o zamietnutí návrhu potvrdzoval aj nepomer veľkosti podielu právnej predchodkyne navrhovateľa v predmetnej nehnuteľnosti a výmery, ktorej sa domáhal navrhovateľ. Keďže navrhovateľ v konaní uvádzal titul nadobudnutia vlastníctva vydržanie, tým sám fakticky poprel existenciu nadobudnutia vlastníctva parcely na základe reálnej deľby. Súd prvého stupňa mal za to, že navrhovateľ, resp. jeho právni predchodcovia nemohli vydržať nič, čo im už vlastnícky patrilo. Zo svedeckých výpovedí vyplývalo, že sa nikto z nich nevedel vyjadriť k reálnej deľbe nehnuteľnosti dohodou. Uvádzali len kto a ako nehnuteľnosť užíval, kedy sa stavalo oplotenie a podobne. Súd prvého stupňa uviedol, že žiadne iné dôkazy nenavrholi účastníci a ani súd nevidel žiadnu možnosť vykonať iné dôkazy, ktorých vykonanie by bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci v zmysle § 120 O.s.p. O trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Žiline rozsudkom z 20. apríla 2010 sp.zn. 5 Co 86/2010 v celom rozsahu potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcom 1/ a 2/ trovy odvolacieho konania v sume 173,69 € na účet ich právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa plne stotožňuje so záverom uvedenom v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa v tom smere, že navrhovateľ nezvládol dôkazné bremeno. V zmysle svojich tvrdení poprel existenciu nadobudnutia vlastníctva parcely na základe reálnej deľby. Odvolací súd uviedol, že taktiež nepreukázal nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. O trovách konania

rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné, nepresné, neurčité a v konečnom dôsledku nepreskúmateľné.

Odporcovia 1/, 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že ho považujú za nedôvodné. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považovali za správny a stotožňujú sa s dôvodmi zamietnutia návrhu, ako aj s dôvodmi, ktoré uviedol dovolací súd vo svojom rozhodnutí. Žiadali dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci dovolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa dovolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak dovolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovolanie navrhovateľa smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených rozhodnutí. Prípustnosť dovolania preto z § 238 O.s.p. nemožno vyvodit'.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal, tieto nevyšli najavo ani v dovolacom konaní.

So zreteľom na obsah dovolania dovolací súd osobitne skúmal, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolateľ rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za zmätočné, nepresné a neurčité a v konečnom dôsledku nepreskúmateľné.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci

E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp.zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Judikatúra ESĽP však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V danej veci sa navrhovateľ domáhal určenia, že kúpna zmluva, ktorú vo svojom návrhu presne špecifikoval, je čiastočne neplatná. Ďalej žiadal, aby súd určil, že vlastníkom časti parcely (špecifikovanej v návrhu) je práve navrhovateľ. Z dôvodu, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, súd návrh zamietol. Keďže odvolací súd považoval rozhodnutie prvostupňového súdu za vecne správne, potvrdil ho.

Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný, resp. nedostatočne odôvodnený (§ 237 písm. f/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Dovolací súd považuje za potrebné upozorniť aj na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Navyše, odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúci prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Závery, ktoré prijal, primerane vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k názoru, že skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. dovolací súd nezistil, preto prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z tohto ustanovenia.

Pre úplnosť – k formuláciám v dovolaní, ktoré nasvedčujú, že dovolateľ namietal aj nesprávne hodnotenie dôkazov – dovolací súd dodáva, že v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá. Nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdom nie je ani dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. (viď tiež R 42/1993).

Nakoľko prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti a námietok dovolateľa.

V dovolacom konaní úspešným odporcom 1/, 2/ vzniklo právo na náhradu trov konania, proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešní účastníci v dovolacom konaní podali návrh na uloženie povinnosti nahradiť im trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol odporcom 1/, 2/ vypracovaním vyjadrenia z 23. augusta 2010 k dovolaniu navrhovateľa (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ tejto vyhlášky, t.j. 1/13 výpočtového základu, ktorý pre rok 2010 činí 55,49 €, keďže ide o zastupovanie dvoch osôb v zmysle § 13 ods. 2 tejto vyhlášky sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 % ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, čo v danom prípade po znížení jeden úkon činí 27,75 €, keďže ide o dvoch odporcov tento úkon činí 55,49 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky (t.j. 7,21 € x 2)] predstavuje spolu 69,91 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3: 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2011

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová